

2. PERZ (1) *sb m*

e pochylone.

sg N pérz. ◇ [A pérz.] ◇ [pl N cf PERZE.]

Sł stp notuje, Cn brak, Linde także XVII – XVIII w.

Rozżarzony węgiel, tłący się popiół; zgliszcza; favilla Vulg: [tuż Etná blisko brzmi z grzmotów ogromnych: Czáfém czárnáwy obłog/ á wichrem kurzący Smolánym/ y błýłkotny pérz [candente favilla III 573] rołpułczájący Z wynurzaniem płomieni gwałtownie wymiáta Ná powietrzé VergKoch 84 (Linde); poyżrzał [Lot] ná Sodomę y Gomorę [...]/ y vyżrzał wzgóřę lečący pérz z źiemie/ iáko dym z piecá. WujBib Gen 19/28 (Linde).]

W porównaniu: A będzie mocność wálfá/ by perz zgrzebi/ á fkutek wálfz iáko iłkrá Leop Is 1/31; [Będa [grzesznicy] iáko plewy ná wietrze/ y iáko perz/ ktory wicher rozwiewa. Leop 1577 Iob 21/18 (Linde).]

[Przen:

Zwrot: »w perz się obrocić«: Prędko w dym wízyftko połzło/ w perz fię obrociło/ Co fię vtrefionymi wfty wymowiło. ŁaszczPogrom 11.]

Cf [PERZENIE], PERZYNA

JDok